

LA CAMPANA CATALANA

DONARÀ UN TOCH CADA DIMECRES
Y EXTRAORDINARIAMENT SEMPRE QUE CONVINGUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
RAMBLA DEL MITJ, NÚMERO 26, BOTIGA — BARCELONA
La correspondencia administrativa á n'en BIELET CANTIJOCH

Aquest número val 10 centims per tot Espanya
Després d'un més de sa publicació, 20 centims

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ALS NÚMEROS ORDINARIS

Barcelona	1'50 trimestre	4'00 mitj any	8'00 un any
Espanya	2'00 id.	10'00 id.	20'00 id.
Extranger	5'00 id.	10'00 id.	20'00 id.

ALELUYA

Al Congrés de las Joventuts Republicanas

Primavera! Joventut! Resurrecció!

(Dib. de JUNCEDA.)

PASSATGE BIBLICH

«- Deixeu que'ls noys vinguin a mi.»

(Dib. de SMITH.)

AL BUEN CALLAR

LLAMAN... LÓPEZ

La meua carta oberta dirigida a don Antoni López, editor propietari de *La Campana de Gracia* y *La Esquella de la Torratxa*, ha tingut la resposta més expressiva que podia esperar-se: la resposta del silenci.

Quan particularment, en el passat mes de Desembre, li fou feta la proposició de resoldre per medi d'un judici d'amigables componedors las nostras diferencies, respongué ab un no terminant, sense més explicacions; però al serli reproduhida la mateixa proposta públicament, ja ni aquest no imperiós y desenrahonat ha tingut prou força pera brollar de la seva boca, ni prou fermesa pera esser trassat per la seva ploma.

¿Qué significa aixó al cap-devall? Senzillament, que a la sola perspectiva d'un examen fonamentat y detingut de las nostras qüestions, fet per personas imparcials, s'han apoderat d'ell el rezel y el pánich. Y si és cert que qui rezela ó tem, ben poch segur deu estar de la seva rahó, d'aquí 's dedueix ab claretat que la negativa a tornar una resposta enclou l'afirmació de la legitimitat y la procedencia de la meua reclamació.

Ja m'ho pensava que la rahó m'assistia; però ara, després de l'actitut del meu contrincant, ne tinc la seguretat més plena. Ell mateix me l'ha infondida.

El meu cas, y altres molts que podria citar, han vingut a patentisar que mon antich editor, entre algunas bonas qualitats que l'adornan, té un defecte capital, que en aquests últims temps se li ha anat exacerbant: estima 'ls diners per damunt de tot: es cobdiciós en grau superlatiu: tot sovint la cobdicia 'l cega.

A no cegarlo la cobdicia, no m'hauria creat, dos anys enrera, una situació falsa y ridícula dintre de la comissió executiva de Solidaritat Catalana, quan, havent aquesta decidit encunyar una medalla pera subvenir als gastos de la grandiosa festa del homenatge, el meu editor se li adelantá d'uns quants d'as encunyantne una altra pel seu compte y pera fer negoci. A n'ell mateix s'hauria respectat respectant lo que jo representava dintre d'aquella entitat.

A no cegarlo la cobdicia, al veurem greument malalt (per efecte, en bona part, dels disgustos que venia dantme), quan vaig anarli a reclamar el compliment d'una promesa que m'havia fet, set anys enrera, de proporcionarme qui m'ajudés en mon penós treball, no m'hauria respost, com me va respondre, que si necessitava ajuda me la pagués de la meua butxaca, deixantme entreveure encara una rebaixa en ma migrada assignació, a pretext de que jo, fent política activa republicana y Solidaritat, li descuidava 'ls periódichs (sic), quan a

n'ells consagrava mes que may tot el meu temps y tota la meua ánima, per considerarlos fills meus, encarnació dels meus ideals y obra volguda de tota la meua vida.

A no cegarlo la cobdicia, no s'hauria atrevit a rebaixarme un 50 per cent al modiquíssim import de mos treballs en el celebradíssim número 2.000 de *La Campana de Gracia*, com si ab aquesta mesquindat tractés de ferme celebrar a la seva manera una festa tan senyalada, consagració dels millors 39 anys de la meua vida dedicats al servey d'aquell popular senmanari.

Sols a impuls de la cobdicia cega s'explica la llarga serie de desaires, indelicadesas, mortificacions y ingratituds que vaig haver de sufrir d'ell, com si tingués el deliberat propósit d'aplicarme al peu de la lletra 'l repulsiu adagi «Morros y mala cara trauhen a la gent de casa». Y me 'n traguieren, per que no podia seguirhi un día més sens agravi de la meua dignitat.

Poch cas podia fer jo de las frases tardivolment carinyosas ab que, pera disffressar el seu procedir, feu donar compte en sos senmanaris de la meua sortida, ans bé 'm sonaren a mortificant sarcasme. ¿Per qué, si nó, no responia com era degut a l'amarganta carta meua de 13 Desembre, que abans de que 'm decidís a ferla pública, tingué quatre ó cinch días en poder seu? Si estava dolgut de la meua resolució, ¿per qué negarme la satisfacció a que tenia dret?

Per la malehida cobdicia. Havía calculat, potser erradament, que jo ja no li servia, com quan jove rodava valent, y soferit, y tapat d'ulls, la cinia, trayentli abundosos dolls d'aigua fresca y regalada. ¿Si tindran rahó 'ls que, no trobantme altra tatxa, m'han estat motejant dihentme *Roca y Ruch!* D'aquell rich cabdal que ell embassá en la seva caixa, me 'n negá unas gotas refrigerants al véurem greument malalt, y penso que s'esborronaria al calcular que la meua manca de salut podia perllongarse, imposantli petites atencions que en cap cas haurian pogut arribar may a l'importancia dels meus llarguissims, afectuosos y desinteressats sacrificis.

Heus-aquí explicada en breus mots una trista historia, que jo entench pertany al públich justicier, y que, per aixís considerarlo, li entrego.

Volguent posar a prova per última volta la seva qualitat predominant, vaig proposarli l'amigable composició, en tal forma que a mi no m'hagués de reportar cap profit, y si sols, en tot cas, als pobres desvalguts y a las institucions de cultura dels Centres republicans de Catalunya. Cegat per la cobdicia, ha donat la callada per resposta, pensant tal volta que'l públich no s'adonaria del seu procedir. Mes, al desviar l'estocada que jo certament vaig dirigir a la seva entranya sensible, ans que corre l'albur de tenir que afluir un céntim, ha preferit que anés a ferir al mitj del cor l'honrada historia del vell y popular senmanari republicà, que ab son pare crearem yferem creixer ab miras més honestas y patrióticas que las que ell demostra.

Que vegi 'l partit republicà si és merei-

xedor d'aquest desaire. Jo olvido 'l meu cas, però no puch passar per damunt de la desatenció de que ha sigut objecte 'l partit republicà, y apelo a la sinceritat y recte criteri dels actuals redactors de *La Campana*. Cap d'ells, ni 'l meu antich company Guibernau (C. Gumá), ni mos bons amichs Joseph Burgas, Joan Serra y Constansó y Narcís Bas y Socfas, ni 'ls distingits escriptors J. Miró y Folguera y Gabriel Alomar, (tots els quals, ab excepció del primer, que ja hi era, han anat a substituirme a mi sol en el lloch que jo vaig tenir que abandonar), pot haver aconsellat al Sr. López l'incalificable conducta que ha seguit, no ab mí, ab el partit republicà. Homes de reconeguda independència, jo 'ls conjuro a que diguin, junts ó a solas, si en el punt concret de procedir a un judici d'amigables componedors, en la forma per mi proposada, abonan l'escapatoria poch airosa, el silenci vergonyós, del qui fou un día el meu editor y avuy ho és d'ells.

Y deuen ferho pera posar las cosas en son lloch degut; pera que ningú pugui imputarlos 'hi responsabilitat de que restin olvidadas las honrosas tradicions políticas del pare y antecessor de l'actual propietari de *La Campana de Gracia*, ni de que 'l metall gloriós que l'any 1870 va brandar a sometent per la llibertat del poble, sembli que soni avuy tan sols a drinch de céntims.

J. ROCA y ROCA.

P. K.

EL CONGRÉS DE LAS JOVENTUTS REPUBLICANAS

S'ha fet de moda, entre 'ls monárquichs fracassats, donar per mort al partit republicà, quan, en realitat, els verdaders morts són ells, encara que no s'hi tinguin, y no s'hi tenen perquè menjan. També menja la gangrena.

El partit republicà, a despit de la seva actual desorganización, es més numeros que may. Ni las foras que 'l constituïxen poden anularse, ni poden claudicar las ideas y solucions que representa.

Basta considerar que la monarquia careix d'esquerra: basta tenir en compte que tota l'esquerra a Espanya figura més ó menos lligada ab el partit republicà. Per aixó 'ls governs monárquichs están impossibilitats de donar la més mínima satisfacció a las aspiracions progressivas del país: tot lo que intentan en aquest sentit és pura mixtificació y demostra eterna impotencia. Per aixó 'ls governs monárquichs son una pertorbació y un retrocés.

Que 'l partit republicà ha comés errors: lluny de negarho, som nosaltres mateixos els primers en reconéixeho. Pero aquestas deficiencias, imputables principalmente a una certa falta de fixesa y mancomunitat en la seva táctica política,

ca, son fàcils de subsanar y se subsanarán indubtablement. Las necessitats engendran els órguens destinats a satisferralas, y Espanya té necessitat ineludible de renovació. Y jahont sinó en las fonts de las aspiracions republicanas podrá anar a buscar l'halé y las energías?

Nosaltres saludem avuy al jovent republicà, pròxim a reunirse en Assamblea. La joventut té en las sevas mans l'avenir, y la nostra joventut és republicana.

Dels vells, dels que tant han lluitat, encara que no sempre ab profit, sabrán apropiarsen els joves, l'ardiment y la tenacitat, y duas grans virtuts honorables: l'abnegació y el desinterés. També se n'apropiarán las experiencias, amargas alguna volta, però sempre sabias.

Tenintlas en compte a cada moment, y retrempantlas en las serenas corrents de la reflexió, farán d'ellas una guia segura y una arma invencible.

Als joves republicans els hi hem de dir: Fugiu com de la peste de tot lo aparatós, de tot lo fals, de tot lo convencional, y atengueuvos sempre a lo sincer, a lo lleal y a lo conscient. Oposeu a la política irreflexiva y sorollosa de coloraines y fochs de artifici, una política de sólida veritat y de serietat may dementida. Atregueuvos al poble no pas encalabrinantlo sense to ni so, sinó educantlo, instruintlo, inculcantli tot'hora l'exacte concepte de sos drets y de sos debers, refinant el seu esperit de tolerancia, enfortint la seva voluntat, el seu civisme y la seva conciencia. No el vulguen may instrument de passions tórbolas, sinó agent actiu y constant de llibertat, de progrés y de justicia.

Per damunt de la descomposició de antitéticas foras que no sembla sinó que dintre del partit republicà no hajan tingut altre fi ni objecte que destruirse mútuament; per damunt de tantas fórmulas d'inteligencia y concert deplorablement fracassadas; per damunt dels dogmas vells y las organizaciones caducas que han claudicat per no poderse avenir ab la naturalesa expansiva y lliure de l'epoca moderna, hi veyem destellar avuy l'aurora d'una nova vida republicana, sintetisada en l'esfers generós y ample de las novas generacions.

D'ellas ha de constituirse en fidel intérprete l'Assamblea de Joventuts republicanas, la que no dubtem que farà honor a la fetxa que ha escullit pera realisar la seva patriótica tasca.

No de millor manera podían solemnisar el simbol d'una Primavera eterna: la Pascua de Resurrecció.

CRÓNICA

LA CULTURA Y L'INCULTURA

L'agitació dels desesperats contra 'l pressupost de cultura ha adquirit las proporcions del *delirium tremens*. La mansuetut evangélica, tan decantada, s'ha tornat un desbordament d'insults, mentidas y calumnias.

Tals monstrositats se diuen, haventhi sempre qui se las empassa, que ja és del cas preguntar:

—¿No n'hi havia encara prou a Barcelona ab una *Gaceta xina*?

Decididament: res resulta tan cert com aquell refrá:—Els extrems se tocan.

Si a las estridencias dels desesperats hi haguessin de respondre ab tota fidelitat els ecos de la part contraria, ja la tornaríam a tenir armada.

Per fortuna hi ha encara qui té enteniment.

Y qui per cap concepte está disposat a consentir que, en uns pochos días de enjagar insolencias, se perdin tres anys d'esforsos en pro de la tolerancia.

—Las escolas que vol establir l'Ajuntament son *aleyas*.

—¿Ateyas unas escolas en las que un día a la senmana s'hi ensenya 'l catecisme?

—No ho serán aquell día, però ho tornan a ser els altres.

La t ctica dels que explotan els sentiments religiosos dels irreflexius per a'l seu profit   las sevas passions és sempre la mateixa.

Els irreflexius tenen llana al clatell. Se tracta d'atreuressels? Se 'ls tira suaument la llana avall. Se tracta d'exasperarlos contra l'enemich? Se 'ls electrisa fregantlos la llana al revés.

Els irreflexius son aixís: segueixen sempre la direcció de la llana.

Y quin tip de corre s'han fet buscant firmes, principalment en els collegis y costuras!

No 'ls fa pas res que las pobras criaturas posin el seu nom   la protesta, sense saber lo que firman.

Si las criaturas no tenen discerniment, tampoch ne tenen moltes altras personas majors que també firman perqu  d'escriure ja 'n saben, pero no de llegir.

A un preocupat que està sempre disposat   obehir sense reflexionar, li preguntava un conegut:

—Y donchs la rah ,  ahont la tens?

A lo qual va respondre:

— La rah ? La dono sempre al bisbe.

Extr nyinse després de que 'ls que aixís s'expressan siguin enemichs de la instrucció.

Pera alamar als timorats se 'ls parla de la masoneria.

Hem sentit dir que en algunas iglesias ha sigut atacat un simpátich tinent d'arcalde republicà,  nima del pressupost de cultura, afirmant que era mas , grau 33.

Y lo m s bonich  s que may li ha passat per lament ferse'n ni dirse'n, no per que tingui res que dir d'aqueixa associació, sinó perque no li ha donat per aqui.

—Lo m s extrany —deya un bromista—  s que, posats   adjudicarli graus elevats, s'hagin quedat en el 33. Pod an haver arribat al 34, y li haur an donat la pesseta justa.

En boca d'un cat lich vaig recullir la següent frase:

— Associar la causa de la religió   la de l'incultural...  Qu n error més garrafal!

Contra lo que molts se figuravan, en la sessió extraordinaria celebrada divendres per l'Ajuntament, el projecte de pressupost de cultura va ser discutit serenament per una y altra part.

Aixís s'ha de reconeixar, y ab molt de gust ho consign m oposantho com un contrast   la destarotada conducta de una taifa d'apassionats que pera fer prosperar las sevas maquinacions políticas, no reparan en pertorbar la pau de Barcelona.

El Sr. Pla y Daniel va reprovar l'etzegallada senil de l'Avi Brusi, qui, en la tarde del mateix divendres, havia publicat una gazetilla dihent que 'ls regidors cultos anir an   l'Ajuntament «pertrechados de palabra bisexual y laica», y indicant la conveniencia de que la sessió se celebrés en el mateix local ahont se veu la causa Rull.

Un cat lich comentava aquesta sortida de to dihent:

— Velshi aquí l'inconvenient de confiar la direcció del Brusi   l'autor de *Lo joch dels disbarats*!

El Sr. Layret va pronunciar un magnífic discurs pulverisant els arguments dels impugnadors de l'obra civilisadora del Ajuntament.

A favor de la totalitat del projecte varen votar 26 regidors republicans y regionalistas. Entre aquests últims se n'hi contan alguns ben coneguts pels seus sentiments religiosos.

Votaren en contra, l'arcalde, quatre regidors regionalistas y dos lerrouxistas.

Ja ho hem dit abans: «Els extrems se tocan.»

—Mira l'cartell dell meeting del Tivoli contra la cultura: l'han impr s en paper groch.

—Naturalment:  s el color de la malalt a que pateixen.

— Quina malalt a?

—El fel sobreixit.

En l'organisi  del meeting del Tivo-

li aparesqueren units elements del Comit  de defensa Social y antichs caciquistas del partit conservador.

Est  vist que uns y altres tiran   lo mateix:   ressucitar el cad ver de lo que qued  mort y enterrat el día 21 de abril de l'any anterior.

Però quan vingui l'ocasió, la Solidaritat no consentirà que 'l caciquisme torni   alsarse del sepulcre.

Una consideració final.

Totas las exageracions dels enemichs del pressupost de cultura, las mentidas que propalan, las calumnias que difonduixen, l'afany ab que sorprenen la bona fe dels irreflexius, la pretensió   fer passar per firmes conscients las que recullen entre las criaturas dels collegis, y sobre tot el seu llenguatge grosser y provocatiu; tot ve   demostrar que lo que Barcelona necessita, principalment,  s cultura, molta cultura, y que l'ha d'establir sense reparar en gastos.

Als autors de la campanya contra 'l projecte de l'Ajuntament, tots els trets els hi surten per la culata.

P. DEL O.

CANS  DE PASCUA

I

Un poble escarnit
que 'l jou al coll duya,
avuy ressorgit
fort crida: « Aleluya!»

Un cant n'ha aixecat
aixís que 's deixonda:
cant de llibertat
y d'amistat fonda.

Cantemlo junts, catalans,
que ell ens farà més germans.

II

Solidarit ;
 qui deixa d'aymarte
si un fi tant sagrat
 s qui va engendrarte?
Serveix de mirall
  nostras germanas;
y mou el batall
de cent mil campanas,

Si 'l te que 'ns donas prenem
« Aleluya!...» cantar m.

JOAN COCA.

La vista del procés Rull ha posat de manifest cosas tan deplorables com l'esclet de las mateixas bombas. S'ha vist ben clarament que Barcelona no ha estat governada ni vigilada com té dret   esserho. Que la negligencia y certa confiansa gede nica han sigut els distintius de las autoritats superiors. Que la policia est  confiada   elements ineptes y   confidents, quan no malvats de cos enter, sospitosos y de p ssims antecedents. Que 'ls que   tot devian anteposar el compliment estricte de sos debers, gastavan tota la seva activitat en rivalitats mutuas y en tramar tota mena d'embolichs. Sols aixís se compren que 'l terrorisme pogués actuar ab la major impunitat.

Quan Barcelona entera reclamava energicament contra aquest desgabell, Barcelona tenia rah . Quan exigia dels poders centrals la facultat de procedir per ella mateixa   la seva vigilància y seguretat, Barcelona estava en lo just. Ja llavors preveya tothom instintivament lo que en las sessions de l'Audiencia s'ha posat en clar, per declaració dels mateixos interessats.

El c stich infligit als delinqüents pels fets crimsinosos que han sigut objecte del judici, no resol un dels aspectes més desoladors del problema, y ser  precis que 'l gran jurat de l'opinió pública, després d'establir que tot lo que ha passat, y pot tornar   succehir encara, es fill directe d'un estat de cosas ignominioss, y terriblement desconcertat, pronunciar 'l seu fallo definitiu, exigint que   la nostra volguda ciutat se la governi   l'europea,   se la deixi governar   ella mateixa.

LAS PLAGAS DEL CAMP

En Raventós. —Desenganyis, senyor Maura: aqui no hi h  m s plagas que vost s.

(Dib. d'APA.)

LAS NENAS DEL DÍA

—Y donchs, Carlota,  que no vares anar   benehir la palma, aquest any?

—No, tiet: com que 'ls meus novios ja tampoch hi van...

(Dib. de M. Foix.)

POLICIA ÚLTIM MODEL

—Ya pueden Vds. entrar en funciones.
Ya están aquí los sables.

(Dib. de PLANAS.)

Italia ha intentat cedir á l'Argentina, per vint milions de dollars, tres acorassats, que de segur anirán á aumentar la flota d'aquella república.

Aixís és com s'han de fer aquestes coses: públicament y sense misteris, y no usant altres procediments enredats que tot espanyol sab per desgracia.

Encara está bellugant la cúa de l'últim viatge regi. En Maura, que tanta pressa va donarse en aprofitar l'efecte de la inauguració de la Reforma, no s'ha apressat gens ni gota en eximir á Barcelona del pago de las 900.000 pessetas que li reclama l'Hisenda com á drets reals del contracte firmat entre l'Ajuntament y el Banch Hispano-Colonial.

Ara s' veurá ab quant acert varen procedir els regidors republicans que s' negaren á fer acte de presencia en l'aparatosa cerimonia disposada per en Maura, ab fins merament politichs.

No podían consentir que un governant

s'apoderés d'una obra barcelonina, y encara, per postres, reclamés els drets d'autor.

EL TESTAMENT DEL SUFRAGI

Jo, el Sufragi Universal, estant á punt de morir d'una *maurititis* mortal, y no volguentme assistir el País, metge excelent, l'únic que salvarme pot; abans d'anar-me al sot otorgo aquest testament:

Sufragis no'm vull deixá, ni per mi pot ser que n'hi hagi havent de fer el Sufragi el mateix que ara 'l desfá.

De deutes no'n vaig contreure més que un, que may pagaria: els vots que á la Monarquia sempre vaig queda'ls á deure.

Llego al Senat y al Congrés, que ab mi perden els recursos, un motillo de fer discursos y un fonógraf ademés.

Als cacichs, que tanta pena passaren per descansarme, desitjo agraït mostrarme y els llego... Serra-Morena.

Als politichs tabalots, ruchs, cobarts y sense manya, deixo l'Historia d'Espanya per' què l'omplin de ninots.

Al contribuyent, que feu miracles de mansuetut, faig el llegat merescut: els goigs de Sant Bartomeu.

Als encasillots, llegar vull una deixa senzilla, y els hi deixo una casilla... en la presó celular.

A l'amich Jurat, escull del despota y del cacich, li deixo un consell d'amich: «Posa la pell en remull.»

Y al poble, bestia de reata sens cor ni sanch en las venas, deixo 'ls grillons y cadenas... que hauria de dú 'l que'm mita.

Ante mi: PAU NYAP.

El *meeting* celebrat diumenge al Tívoli pels enemichs de la cultura, va resultar un acte insignificant. Ben clarament se va veure que l'esperit del poble de Barcelona no está ab ells. A pesar dels grans esforços que havían fet pera omplenar el local, no ho conseguiren del tot, y encara l'immensa majoria dels concurrents eran curiosos, com ho demostra 'l següent fet:

Cada vegada que acabava de parlar un predicador, una corrua de públich sortia de la sala com si ja estiguessin tips de sentirho. Aquesta deserció se va anar repetint ab cada un dels que feren ús de la paraula. Bé es veritat, que tots ells rivalisaren en xavacanería y falta de convicció.

Cap al final tot just si hi havia mitj teatre ocupat.

Un concurrent va dir:

—Está vist que quant més se desganyitan menos gent son.

Realment aquest y no altre és el resultat de la campanya que están fent contra la cultura.

S'está discutint en el Senat la llei contra 'l terrorisme. Una nova arma de que vol provehirse 'l Govern pera procedir ab la més desatentada arbitrariedad.

Pretén en Maura que, posant en vigor aquesta llei no hi haurá necessitat de suspendre las garantías. Y és veritat, las garantías, ab la nova llei, estarán, no ja suspesas, sino *penjadas* sempre.

Lo més curiós és l'oposició que fan al projecte *aterroisador* els senadors lliberals y demócratas dinástichs. En Maura 'ls hi fa avinent que en aquest particular no ha fet altra cosa que copiarlos á n'ells.

—Repasáu—els diu—el vostre projecte de l'any 1894 y ho trobaréu.

Els lliberals y demócratas dinástichs recordan á n'en Maura que en aquella fetxa ell els hi feya l'oposició.

—Per què, donchs,—li diuen,—pendre avuy pel teu compte lo mateix que llavors combatías?

LAS CONCURRENTAS Á LA «VISTA»

—Y hé, en concret, qué n'has tret de tant anar á l'Audiencia?

—Que aquest estiu tornarem als canotiers, que las faldillas ab visu han ben passat, y que l'Enriqueta Farriols anava tronadissima.

(Dib. de SMITH.)

Els papers estan invertits; però l'amenassa, noja contra 'ls terroristes—que això fóra lo de menos—sinó contra la llibertat constitucional, amparo de tots els ciutadans, va condensantse, resultant que quan els uns la deixan, els altres la prenen.

Y el país sense preveure res, fins que té 'l xafech á sobre.

Y el país sense tornarshi.

«METRALLA» Y L'«ORFEÓ»

Deya *Metrala* á propòsit de l'anada de l'«Orfeó Catalá» á Madrid de que ve parlantse, patrocinada, segons las nostras notícias pel novel·la «Centre Catalá» de la vila de l'ós y l'arbós:

«L'institució coral que dirigeix el mestre Millet formada per elements gens sospitosos per nosaltres y que ha guardat sempre una actitud patriòticament intransigent y seriosa al costat d'altres institucions corals, no pot anar, no deu anarhi á Madrid sense rompre aquella norma que constitueix per ella son major elogi.

¿Pot creure Catalunya t'ta en un cambi total d'orientació, com ho seria l'anada á Madrid de l'«Orfeó Catalá»?

¡Y ara! ¿Ahoñt som, sant cristiá?

¿Quin inconvenient hi há en que á Madrid s'enterin de que, á més de *mercachifles* com diuen ells, som artistes y de que sentim més d'aprop la manera patriòtica com ho demostrem?

¿Quinas intransigencias! Voldríen, potser, que fessim, com á Xina, unas muralles ben altas y espessas que 'ns isolesin per complert, que no las traspasés may ningú, ni anant ni venint, y dins de las quals ens petrifiquessim en la nostra actual civilisació, com una ostra á la roca, mentres el món dona voltas y tot se mou y evoluciona? ¡Oh, intolerancia!

¿Que hi várem perdre res ab que l'«Orfeó» anés á Nissa á cobrirse de gloria?

¡No! No ens sáliga greu que l'«Orfeó» vagi á Madrid á ferhi una almoyna d'art catalá, de perfum de la terra.

Si l'aplaudeixen, millor pera Catalunya y senyal que ho mereix com nosaltres creyém.

Si 'l reventan perque si... allavoras... pitjor pera ells.

GARIBALDI.

CONDOL

En premsa ja 'l nostre número anterior, ens sobtá la trista nova de la ràpida mort de la que fou virtuosíssima senyora y mare del nostre tan estimat com apreciabilíssim col·laborador artístich en Joan G. Junceda. (E. P. D.)

May és tart pera fer avinent una expressió de condol quan és sincera com ho és la nostra.

Rébila, donchs, el nostre estimat amich, y fassila extensiva y present, en nom de LA CAMPANA CATALANA á las sevas germanas y á tota la seva honorable família.

Tots ens associém á la seva pena y ens la fem nostra ben compadits del flagell en que 's troban.

EL MEU BLAT

Lema: *Búscali 'l rull.*

Boy pujant la costa, deya pensant ab l'hermós blat meu:

«Sembla ahir que tan alegre saltava dintre 'l garbell quan jo anava saccejantlo ab garbo de bon pagés, y mes tart l'encalsinava, perquè la cals va molt bé per'matá 'l blat or, que logra escapar-se del garbell.

Y ara veyeu quina ufana: cada bri es un bé de Deu, cada mota té una forra que ab agrado oneja 'l vent. Ja podeu seguir las planas que hi ha per aquests indrets, que no 's veu un blat mes maco, ni tan alt ja ni tan vert,

y és que vaig fer bona sembra: l'he cavat dos cops ó tres, y un xich de nitrat de sosa li he tirat no fa molt temps. ¡Y si 'l veyau com verdeja! cada día s'hi coneix;

y és que 'l nitrat fa miracles

si hi cau un ruixat després.»

Mes al'arribá á las feixas m'he quedat fret com el gel. ¿Qué s'ha fet d'aquella forra? ¿Ahoñt te 'n has anat, blat meu? Escapsat á mossegadas per las cabras ó pels brens.

¡Adeu, donchs, ilusions mevas! De pá poch ne menjaré. ¡Justament ja canonava y feya tan goig tot ell!

Quan á casa 'm dirigia, trobo al guarda-bosch.—¿Saben que se m'han menjat la xeixa?—vareig dirli. Y respongué:—Búscali 'l rull, que ara es moda.

Jo no tinch probas de res. y no he vist pastors ni cabras. No tenint probas ¿que fem? Y, cercant el rull que deya, vareig descobrir per cert que 'l pastor de la desgracia era un protegit d'aquell; y no volguent mes romansos, ni del guarda-bosch, jo 'm vigilo ara las feixas, que no 'm va gens malament; y si 'l rull haig de buscar-me, que 's busqui també 'ls quartets, que al home que no 'm defensa no 'l pago, ja está ben llest.

L'Avi RIERA.

Folgarolas, 9 d'Abril.

Diumenge passat va col·locarse en aquest poble la primera pedra del padró commemoratiu de la naixença del immortal poeta Mosén Jacinto Verdaguer, projectat per l'arquitecte senyor Pericas.

Hi assistiren l'alcide, Ajuntament, rector y clero, representants de la família de Mossén Cinto, de la societat «Catalunya Vella», de Vich, de 's Jochs Florals, comissió organitzadora, una música de San Juliá de Vilatorrada y una gran gernació.

La festa va ser molt animada. Els treballs de montatge del padró comensaren á l'endemà y s'continuarán ab activitat, haventse designat pera l'inauguració 'l día 8 de Maig.

QUI NO VULGUI POLS...

Ahoñt te ficas tant endins?... ¿No veus que 'ns aixafaran?...

—Es que si 'ns quedem aquí fora, després no trobarem puesto pera seure.

—Si no 'n trobem, esperarém una altra secció. No estich pera que 'ns maseguin.

—Té molta rahó, senyora. Jo no sé com permeten que la gent estigui un sobre l'altre.

—¡Fugi, home! Y després voldrán venir á predicar moral.

—Cregui que aixó dels cinematògrafs és un perill constant, perquè és alló... ¿sab?... *quien más mira...*

—(Miris que vaig ab la noya y no voldria...)

—Mamá, allí hi há l'Antonio que 'ns espera.

—¿Ahoñt és?...

—Allí baix, que 'ns fa senyas pera que hi anem.

—¿Ab aquestas empentas?... ¡Ara hi corrol!...

—Diu que hi anem: no sigui aixís.

—¡Donchs no 'm dona la gana! Si vol que vingui ell, que aquí li tocará la fresca.

—Peró mamá...

—¡Noya, no 'm fassis cremar, ó sinó 't porto á casa!...

—Just, á tornar á passar el rosari.

—Es cosa que encara que 'l passis tres vegadas en un día, no 't farà may mal de ventre.

—¡Vosté, indecent! Fassi 'l favor de no apretar á la senyoreta.

—No sents com s'exclama aquell senyor?...

—Un servidor no apreta á ningú. ¿Ho té entés?...

FANTASIAS, per Apeles Mestres.

MONÓLECH

Jo vivia en pau fins que...

...vaig enamorar-me cegament...

...y vaig casarme.

La lluna de mel va ser deliciosa.

Un dia va ennuvolarse la meva felicitat.

Vaig concebir sospitas graves.

Las quinas ¡ay! vaig veure confirmadas.

Vaig maquinari una venjansa exemplar!!!

Peró vaig pensar: ¡Bah!... Las resoluciones extremas sempre són funestas!

SEGUINT MONUMENTS

—Ja no més me falta aquí y el de Colon pera haverne seguit set com mana la santa mare Iglesia.

(Dib. de FARRIOLS.)

—¡Vosté lo que és un atrevit! Y té que saber que la senyoreta no va sola.

—¡Y á mí qué 'm conta!...

—¡Donchs probi una altra vegada de tornarla á molestar!...

—¡Ep, senyor! fassi 'l favor d'alsar el peu, que 'm té agafadas las faldillas... ¿No sent lo que li dich?...

—No soch sórt, senyora.

—Potser pateix de dolor que li costi tant d'aixecar la cama

—¡Vosté! ¿Vol fer el favor de pendrem dos preferencias?...

—Mamá, ara és aquí l'Antonio.

—¿Com están?... Jo 'ls senyalava que vinguessin...

—Peró ¿cóm ha pogut passar, ab aquesta muralla de gent?...

A CONSEQUÈNCIA D'UNA PLANXA

L'opinió: — ¡Arri allà, Tres... pastanagas!

(Dib. d'APA.)

—Quan un vol, tot se logra.
—¿Que vol dir que encara 'n tindrem per rato d'estar aquí plantats?...
—No, senyora: están á punt de sortir. Podríam comensar á acostarnoshi.
—Precisament és per lo que no 'ns hem mogut d'aquí, per no tenir que... ¿Vosté 'm compren?...
—¿No 'n fassi cas! És molt rara la mamá!
—(No deuria pensar aixís vint anys enrrera.)
—Ara!... Ara!...
—Noya, deixam agafar del bras. (No vull que aneu endavant tots sols.)
—Miris, vosté, que ofegarà aquesta criatura!...
—Perqué no se la posa á bras.
—¿Qué no hi veu?... Ja és massa gran pera ser tan badoch.
—Ara!... Ara surten!
—¡Jesús!... ¡Quina apretada!
—¡Guardia, haga usted el favor!

—¡Fuera!... ¡Que baile!
—¿Qué passa que tothom mira?...
—Es aquell senyor, que crida perquè li apretan la filla.
—¿Y per aixó tant rebombori?...
—Ja veurá, cadascú se sent del seül.
—¡Vaja, dona! Hi há cosas que fan riure.
—¿Vosté també és d'aquestos?...
—No, senyora; però ja se sab: qui no vulguí pòls... que no vagi á l'era.

SANTIAGO BOY.

SAL DE CARDONA

Un pagés á qui anomenaven Puny-clós, havia sigut tota sa vida borrarxó en grau superlatiu, y més avar encara que borrarxó. Ja n'ólt vell, enmalaltí, y fou arribada sa última hora. En l'agonia conservava tots els coneixements, y se n'anava del món ab gran recansa de morir.
No volgué cap capellá, y en vista d'aixó la

ANTI-CULTURAL

—Protesto ab tota la meva energia contra el pressupost de cultura.
—Donchs digui que vosté no és católich sinó Protestant.

(Dib. de NANCH.)

TORNANT DEL MEETING

MARTORELL:

—¿Qué t'ha semblat?
—Que's l'obra més bunyol que s'ha fet may al Tivoli.

(Dib. de MARTORELL.)

LLIBRES

EL HOGAR Y EL TRATO SOCIAL. *Arte de embellecer la vida, por Laura García de Giner.*—Un tractat complet del viure correcte, honesta y agradablement en la llar domèstica, y de tinura, cortesia y bona educació en el tracte social.

L'autora, que és una distingida dama ben coneguda en la societat barcelonina per sas condicions d'escriptora y artista, demostra en el seu llibre l'atenció que li mereixen els refinaments de la vida de relació, adorno de tota persona que aspi a ser ben considerada. «Tothom—diu—procura a-radar per las sevas qualitats físiques fins á l'extrem de que alguns farien grans sacrificis pera modificar la seva figura y embellirla: aixís, donchs, deuria tots fer agradable la part moral, més susceptible que aquella de millora»

Las reglas que dona á profusió, clarament puntualizadas, se refereixen á todas las manifestacions de la vida y del tracte social: visitas, presentacions, compliments, reuniones, vetlladas musicals y altrás festas domèstiques, dinars y banquetes, correspondencia, invitacions, targetas, vestits y condicia personal, criats y manera de tractarlos, conversas, jochs, balls, hospitalitat, regalos, bodas, bateigs, amichs, y urbanitat ab las personas de todas edats y condicions. La manera de tenir la casa y de comportarse en ella, ompla una part considerable del llibre.

De la seva lectura se 'n treu una impressió excelent: engendra un desitj de quedar bé y esser correlativament ben considerat. Per més que algunas reglas á certs esperits superficials els hi semblarán nimias, atentament consideradas salta á la vista que todas tenen la seva importancia.

La publicació del llibre de la Sra. García de Giner ve molt oportunament á Barcelona, ahont, en punt á fina educació y modals correctes, queda encara molt camí per córrer.

RATA SABIA.

UN AMANT DE CATALUNYA

En Joan Fastenrath, l'amant de Catalunya, propagador de la literatura catalana á Alemania, instaurador á Colonia de la fsta dels Jochs Florals tal com se realisa á Barcelona, ha deixat al morir, un motiu de agraïment que arrelará en l'ànima de Catalunya, traurá cada any florida y no s'assecará may més.

Ha fet un legat de deu mil marches als Jochs Florals de Barcelona, disposant que 'ls interessos que produheixi aqueta suma siguin destinats á la creació d'un premi anual que porti 'l seu nom.

Aixís ha procedit un extranger ben agra-dat de las nostras cosas. ¡Si devia estimarlas, quan al morir se n'ha recordat en una forma tan delicada!

El premi Fastenrath, al mateix temps que un etèrn tribut d'honor al amorós poeta que l'ha instituit, ve á ser en certa manera una acusació als molts catalans, que pod'nt y devent, no 's recordan poch ni molt d'unir el seu nom á la nostra cultura.

De las riberas del Rhin ens havia de venir aquest exemple y aquest estímul.

GENT DE MAR

—Ja ho veus: el «Cataluña» en tres días s' ha plantat á Barcelona.

—Bé, si: als dinou anys d'edat és un viatget que ja 's pot fer sense matarshi!

(Dib. de R. OPISSO.)

TEATRES

PRINCIPAL.—Parada y taberna es un sainet dels senyors Figueras Ribot y Francesch de Boter, uns felissos imitadors de l'Emili Vilanova, però imitadors al cap-d'avall.

El sainet és mogut, y els personatges són ben observats.

L'interpretació fou feta ab amore.

Abans y després de l'estrena, una senyoreta, Mercé Sales, segons varen dir, va cantar diferents arias, ab expressió, bon gust y escola.

Peró, en lloch de ser al Principal, semblava que fossim á Romea.

MÚSICA

El prop passat diumenge de Rams tancaren sas portas, per acabament de temporada, Eldorado y el Tivoli.

En el primer teatre s'hi ha fet género chico, mitja y gran aixó és, el personal ha cantat desde la sarsuela més insignificant fins á la Lucia. S'ha reproduhit l'opera en un acte de Tomás Bretón *Guzmán el Bueno*, que ha resultat una antigalla. En cambi, *La Verbera de la Paloma* és més fresca que may.

En el Tivoli l'héroo fou en Mulleras, un tenoret que sab la seva obligació, y el día del seu benefici omplená 'l teatre ab la Tosca.

El diumenge de Pasqua, gran repicament d'Alaluya al Liceu, que comensará ab el célebre barítono, ab nom de dona Titta Ruffo, qui cantarà l'*Amleto* ab la nostra paisaneta Gracieta Pareto, que fa una carrerà més rápida que un automóvil.

Dirigirá el futur mestre de la Scala de Milan, Sr. Vitale.

CRÓNICA RIMADA

La llei contra 'l terrorisme,
que 's discuteix al Senat,
aquí feya molta falta
y ha de dar resultats grans:
No impedeix que 's tirin bombas.
De bombas se 'n tirarán.
Eyl! m'ho penso. ¡No fém bromas!
Jo no 'n sé res. ¡Deu m'en guard!
Però encara que se 'n tirin
y que uns quants hi prenguin mal,
ab la llei que ha fet en Maura
ja ningú s'espantarà.
Per, conseguirho disposa
que 'ls diaris, d'aquí endavant,
no puguin parlar de bombas
ni de bombers: s'ha acabat.
¿Que se sent una explosió?
No es rè: un escape de gas.
Que gemega algun ferit?
¡Potser té mal de caixal!
Portant la cosa callada,
serán pochels els que ho sabrán:
el ferit y la familia,
és dir, nada, quatre gats.
Però (que 'm pardeni en Maura)
diu un refrà català:
qui gemega ja ha rebut,
y els gemechs ho esbombarán.
Donchs fora contemplacions:
llenya ab la llei á la ma:
el primer ferit que 's queixi,
á la presó un parell d'anys.
Si vol que 'l terror s'acabi,
així és com s'acabarà;
així, y ab un altre article,
que es també molt important:
«El que s'espanti, á presiri
per que no 's torni á espantar»
Y ¡és net! si ningú s'espanta,
el terror s'haurá acabat.

EDUARD AULÉS.

Comentant la brama de que aquest
any las cosas anirán de tal manera
que la Reina dels Jochs Florals serà una
Reina de debó, diu que deyan:
En Martí Julià:—Deurá ser la d'un
país independisat: la de Noruega. Jo
em refio d'una sorpresa en aquest sentit.
Cal tenir present que en Guimerá és del
Consistori.

Y deya un altre:—Tenint en compte
que hi há Mossén Collell, en Maragall y
en Rahola, també podría ser la d'Espan-
ya... y no hauríam d'anar tan lluny.

En una escola catòlica-anticultural de
Gracia, días enrera el director espiri-
tual va fer un repàs d'Historia Sagrada
als deixebles, y un sol li doná las duas
següents respostas, que tenen del tot el
caràcter de monumentals.

Semblan talment tretas d'un calen-
dari.

El capellá.—A veure: ¿qué sab de Jo-
seph, venut pels seus germans?

La deixeble (perqué hi há que advertir
que era una nena la protagonista).—Que
els seus germans se'l varen vendre mas-
sa abandonat.

—...!
Número 2.

El capellá.—A veure, á veure: ¿qué
varen fer els israelitas després de pas-
sar el Mar Roig?

La deixeble (després de mirar al sos-
tre).—Se devían aixugar y devían exten-
dre la roba.

D'aquesta feta, el pare de la noya...
s'ha engreixat mitj pam.

¿Ja han vist la nostra policia de cava-
lleria... sense cavalls?

Y jo dich: ¿que no 's podrian quedar
sense? ¿Quina falta els hi fan?

¿No tenim marinos sense barcos?
Donchs també podem tenir policemans
d'á cavall sense cavall.

Y ara que he parlat de la marina:
¿se 'n recordan, allavors de las guerras
de Cuba y Filipinas, d'aquellas guerri-
llas de cavalleria de marina?

¡Ay, Senyor! ¡Tot torna!

Denuncia al Jutjat.

—¡Sí, senyor!—diu un ciutadà acalo-
rat al jutge.—Els lladres m'han des-
embarassat tota la casa. Tot se m'ho
han emportat; tot... menos las hipot-
ecas.

El jutge, dictant á un escribent:

—Apunti: Los autores, gente de cri-
terio...

Un d'aquestos darrers días, á la sorti-
da de la vista del procés Rull:

—¿Qué vol dir alló de que quasi tots
els testimonis, á l'acabar, demanavan
que 'ls hi abonessin els jornals y gas-
tos?

—Home, aixó són las conclusions.
Rigurosament històric.

EL PLOR DE LA CRIATURA

El vot corporatiu
al seu papà li diu:

—Papá, per 'mor de Déu:
¿per qué á n'el món m'ha dut
si encara no he nascut
y tots van contra meu?

M'esc-psa l'únunxich,
tal altre d'un pessich
m'arrenca tot el llom,
y alguns, per amistat,
m'encastan un pegat...
com si tingués el brom.

Ja sé que és mon destí
fer trampas y sofrir,
pro de sofrir estich tip;
y, si acabar no sab,
en lloch de fer el rap,
m'haurá de fer el R. I. P.

PAU NYAP.

A l'Audiencia:

L'acusador privat: —¿Tiene V. antece-
dentes judiciales?

El testimoni:—Sí, senyor: una vegada
vaig ser Jurat.

S'ha constituít á Barcelona una fla-
mant Societat d'Atracció de Forasters.

Que per molts anys pugui fer semblants
obras.

Y ¿saben quina ha sigut la seva prime-
ra obra d'atracció?

Fer president al Sr. Sanllehy.

Com que 'l nostre batlle posseheix tan-
tas llenguas, diu que així s'estalviarán
l'interprete.

Va bene.

En un restaurant:

El mossó:

—¿Quin pa voldrá? ¿Pa de Viena?

El client:

—No, de més á la vora: may será tan
sech.

(Pescat al «Petit Pelayo» diumenge
passat.)

Ha sigut elegit vocal de l'Institut de
Reformas Sociales, en representació de
la classe patronal, per la petita industria,
l'Eduard Dato...

¿S'hi han fixat? ¡Per la petita industria!

¡Un industrial que acapara tants cár-
rechs que donan guitul...

L'industria pot ser petita, però á Es-
panya li costa cara.

En un tribunal:

El President: —Y ¿per qué las posava
las bombas á la via pública?

L'acusat: —Per patriotisme: havia lle-
git en algun diari de Madrid que era pre-
cis arrasar á Catalunya y sembrarla de
sal...

«DIUHEN...»

Diuhén que anirém tant bé
perqué de Madrid ens vé

policia nova...

Diuhén que será nombrat
un Prefecte-Delegat...

(El diari ho porta).

Diuhén que vindrán aquí
cinquanta inspectors d'allí,

haventhi aquí massa.

¡Veyam si tindré presents
molts més inspectors que agents
per la vigilancia!

PEPET DEL CARRIL.

En el procés Rull, alguns dels proces-
sats, varen quedar poch menos que in-
defensos: á tal punt arribá l'inhabilitat
dels advocats, en sa majoria joves cu-
rials de la primera volada, pertanyents
al torn d'ofici.

Un d'ells, rendit al pes de la convic-
ció de que no servia pera las lidias fo-
renses, se tallá, ja que no podía la cole-
ta, la borla del birret, dihent que 's des-
pedia de Temis, y que aquella fora la
primera y última causa que defensa-
ria (!)

Qui així s'expressá porta un nom glo-
riós en l'istoria de Castella: se diu Cid.

No falta qui comentá las declaraciones
del novell curial ab aquesta frase:—
Será precis tancar d'una vegada 'l sepul-
cre del Cid.

Peró ben mirat no val la pena de pre-
ocuparse, que una cosa es el Cid á Cata-
lunya y una altra á Castella.

A Catalunya el Cid ó Sit (se pronuncia
igual) és un aucellet menut, y tan po-
ruch, que molts vegadas cau mort al
sol espetech d'una escopetada y sense
que 'l toqui cap perdigó.

Teniam policia d'á peu, y ara en lo
successiu ne tindré d'á cavall, y crech
que de bicicleta Y no desconfiém de
veuren fins d'automóvil.

Ab aixó y ab el Virrey II, dotat ab un
gran sou, no hi há pas cap dubte que
serém felissos.

Lo que haurá dit el Govern: «Similia
similibus eurantur.»

Contra las bombas d'inversió l'in-
versió de grans sous.

El Sr. Maura manifestá en plé Senat,
contestant á n'en Dávila, que 'ls cata-
lans estém plenament satisfets d'ell.

Més que satisfets, Sr. Maura.

N'estém tips y tot.

Y la prova és que 'ns torna sempre á
la boca.

NINOTADA

—¡Vaja, Sr. Tressols! ¡Quina manera! de
fugir d'estudi!

—¿Qui? ¿Jo? ¡Si á estudi no hi he anat
may!

(Dib. de NANCH.)

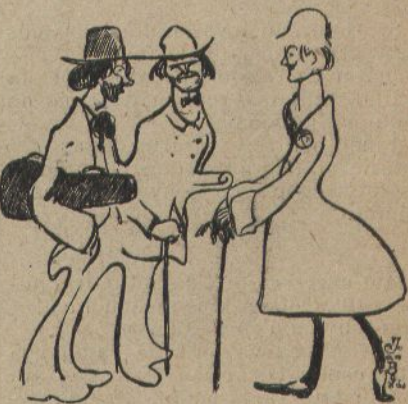

—A veure si aquesta nena tan maca
ens posa la firma á la protesta.

—¿Que no ho veuen que encara mama?

—No hi fa res. Ja li agafaré els ditets.

(Dib. de NANCH.)

Entre dilettanti:

—¿Vosté no hi és aficionat á fer música?

—No, senyor. Més m'estimo comprarla
feta.

(Dib. de BORDÁS.)

TRENCATS

Llegiu.—Obtindreu alivi instantani y radical curació de vostres mals usant
els moderns braguers de l'especialista Torrent. No molestan ni fan bul-
to, quedant enmollats com un guant. Homes, donas y nois deuen usarlos.
Contenció absoluta, curació prompta y comoditat inmensa, s'obtenen ab tan
maravillosos braguers. No comprar sense veure abans aquesta casa. Unió, 13, botiga-Casa Torrent.

LA PUBLICIDAD

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona: 1 pesseta cada edició
Fora: 4'50 pessetas trimestre
» 16 pessetas any

Dintre de Barcelona LA CAMPANA
CATALANA y La Publicidad passa-
das á domicili, 1'40 ptas. al mes.

LIBROS ÚLTIMAS NOVEDADES

EL VERDADERO LIBRO DE ORO. Magnetismo, Hipno-
tismo y Sugestión, por el Profesor W. J. CLAIRK S. V. G.

edición encuadernada. Ptas. 5

MI COCINERA. Colección de recetas prácticas sencillas y
económicas.—3.ª edición. » 2

LILIANA. Poema monumental d'APELES MESTRES, ilustració
de l'autor. » 15

Grandes descuentos á los correspondientes de LA CAMPANA CATALANA

Dirigir los pedidos y solicitar Catálogos al representante Pedro Solares: Culebra, 28; BARCELONA

EL MEETING DE L'INCULTURA

— ¡Visca la Religió! ¡Mori la cultura!

(Dib. d'APA.)

Lo que ha fet més mal á n'en Rull és el cas aquell de las 100 pessetas que demanava pera evitar l'explosió d'una bomba.

El Sr. Ossorio n'hi va fer donar no més que 250 pera veure qué faria.

Lo natural era que, pagantli sols la meitat de la suma reclamada, tirés no més que mitja bomba.

Y el molt beltrè va tirarne dugas.

Ara, per fi, haurá vist que en aquesta classe de negocis no convé ser massa espléndit.

Quant cert és que l'instintu dels polítics espanyols és l'inconsequència! Aquí tenen á n'en La Cierva.

Temps enrera va fer una campanya terrible contra las armas blancas, y ara acaba de dotar á la policia ab uns sabres tan descomunals que quasi ls fan anar de tort.

La conseqüència del Ministre de la Governació ab aquestas armas tan terribles, s'ha tallat.

Se tracta d'erigir una estatua á l'home que en pochos días s'ha sabut fer un nom de gran notorietat, no sols á Espanya, sinó fins á l'extranger. Ens referim á n'en Tressols, no al cómic, al policia.

Respecte al punt ahont deu ser erigida, hi há algunas divergencias.

Peró nosaltres ja l'hem triat. Tota vegada que l'estatua ha de tenir la forma de ninot, en lloch estarà millor que sobre'l piló aquell de las voltas d'en Bernardino.

¿No saben quin volém dir? Aquell que fa tanta nosa y que tothom hi topa.

Aixís serà un monument *xocant*.

A Cádiz estatua fan á en Moret, y el mon enter se'n pasma, y no n'hi há per tant: fins aquí, pitjor va ser Sant Dimas... y el feren Sant.

S'está discutint en las Corts una ley encaminada á combatre las plagas del camp.

Moltas n'hi há de plagas que destrueixen el fruit de l'esfors dels pobres agricultors.

Peró n'hi há una sobre totes que apareix ab regularitat cada trimestre, emportantse lo que no han acabat de devorar la filoxera, la llagosta y la cuca.

La plaga dels recaudadors de contribucions y comissionats d'apremis.

No's parla més aquestes días que de la suspensió de pagos d'una casa molt important de Barcelona que negociava en cotó.

La quantitat compromesa'sfa elevar á uns dotze milions de pessetas, y de retruch son moltas las casas que reben.

Comentari d'un baillet:

—Sembla mentida que jugant á balas se puguin arribar á perdre tants diners.

RAREAS SENSE MALICIA

¡Vés si és extrany! A Madrit no hi ha mar y es hont hi ha més peixos.

Desgraven el vi y s'abaixa; gravan el gas y s'apuja.

Hi ha molts polítics sense cap... que 'ls hi sobra'l cap.

Vés si es sàbi que ha demostrat que Un-am-uno és... zero.

¡Y pensar que hi ha republicans que no 'ls hi agrada la *marxa real*!

En Sol no és solidari; però per ser lo més oposat se troba lo més semblant: *solitari*.

Quan més bé hi veu un poble, més *mira contra'l Govern*.

Las grandesas se veuen més grans quant més de lluny se miran.

Els polítics més lleugers són els més pesats.

Tots els Ministres *són honrats* encara que no ho siguin.

XARADA

S'hi há algun solter que's cansí d'estar bé y viuré en repós y vol pendre estat, que avisi, puig li sé un partit molt bó.

Es la tot de la *quart-terça*; *hu-dos-tres* lo bó y millor; y com que guanya molts céntims un home hi viurá rumbós.

A més d'aixó és molt maqueta, vesteix bé, du vestits bons; no te res de *dos-quint-terça*, que és la millor condició.

Si á n'algun lector fa pessa aquell ram de perfeccions, que's deixi veure depressa, que aixó és com qui cassa al vol.

Direcció: Carrer dels Metges, xexantatres, pis segon.

POCOLÍ.

ANAGRAMA

Cap allá á primers de tot, si no's destorba la *marxa*, me n'aniré, amich *Total*, á la capital de Fransa.

DANIEL MAYOR.

TRENCA-CAPS

D. PAU, A LA TORRE

Formar ab aquestas lletres el nom d'una població catalana.

MUZÁRABE.

GEROGLÍFICH

EN
KP KP
Y
KP LO
que
KP EN
LO TU
KP

J. M. BUXADÉ.

SOLUCIÓ

á lo insertat en el penúltim número

TARJETA: El miracle de Santa Agnès.
GEROGLÍFICH: Com més fideuers, més fideus.

á lo insertat en l'últim número

XARADAS: I.—Ar-ca-di. II.—Se-ra-fi.

Tobella y Costa: Asalto, 45 - BARCELONA